

KOUSEK PRCHAVĀ‰HO Å TËŠSTĀ•

ÄŒtvtek, 25 bÅ™ezen 2021

Asi tomu osud chtÄ›l, abych v tom deÄ›titivÄ©m dni (a jak jinak, neÄ¾ v teplÄ›kÄ›jch) Ä›la pÄ›Å›ky do tÅ™dÅ›nÄ©ho odpadu, i zodpovÄ›dnÄ› nechala recyklovat hlinÄ›k a barevnÄ© sklo. Jako uÄ¾tolikrÄjt, Ä›la jsem kolem statku, kde veselé skotaÄ›ila Ä›narozenÄ› telata, a jako vÄ¾dycky jsem se rozplÄ½vala nad jejich Ä•irou radostÄ-, kterÄ› mÄ› trvÄ›jnÄ› pouze do tÅ© doby, neÄ¾ nÄ›kdo za nÄ› rozhodne, Ä¾e je Ä•as jÄ›t k Å™eznÄ›kovi. Jako vÄ¾dycky jsem pokynula rukou sousedovi, kterÄ©ho uÄ¾ dlužil pouze pÅ™es plot.

NiÄ›-m vÄ½jimeÄ•nÄ½ Ä•lovÄ›k, pÅ™esnÄ½ prototyp Ä›vÄ½carskÄ©ho sedlÄ›ka z hor.

VysokÄ© Ä›lachovitÄ© tÄ›lo nasoukanÄ© v montÄ©rkÄ›jch a vysokÄ½ch gumÄ›jcÄ›ch. Na hlavÄ› vlnÄ›nou Ä•apku, kterÄ› ho v l

pÅ™ed ostrÄ½m sluncem a v zimÄ› pÅ™ed studenÄ½m vÄ›trem.
Na hlavÄ› mÄ› zÄ›iplavu kudrnatÄ½ch zlatÄ½ch vlasÅ› a nebesky modrÄ© oÄ›i skrÄ½vajÄ›-tisÄ›c Ä•ertÅ›.
Jeho jedinÄ½m parfÄ©mem je domÄ›jcÄ› ruÄ•nÄ› zpracovanÄ© levandulovÄ© mÄ½dlo, velkÄ© silnÄ› a Ä›lachovitÄ© ruce tÅ™a a Ä•koliv jeho vysokÄ› postava mÅ›Ä¾e pÅ›sobit hrozivÄ›, skrÄ½vÄ› se v nÄ›m Ä›patnÄ› definovatelnÄ› nÄ›Ä¾nost.

JakÄ½msi souznÄ›nÄ›-m okamÄ¾iku jsme se dali poprvÄ© spolu do Å™eÄ•i a jÄ› si nemohla nevÄ›jimnout, Ä¾e z nÄ›j vyzaÅ™smÄ›-Å™enÄ½ klid a vnitÅ™nÄ›- teplo.

Netrvalo dlouho a zaÄ•ali jsme se schÄ›jet Ä•astÄ›ji, abychom si odpoÄ•inuli od trÄ½znivÄ½ch myÅ›lenek a vzÄ›jemnÄ› se podpoÅ™ili.

NenÄ›- vzdÄ›lanÄ½, ani seÄ•tÄ›lÄ½, a pÅ™i kaÄ¾dÄ©m cizÄ›m slovÄ›, kterÄ© vyslovÄ›-m, jen zdvoÅ™ile krÄ•Ä- rameny, ale i p

vychÄ›zÄ›- prostÄ› lidovÄ› moudrost, kterÄ› se Ä•asto ztratÄ› v zÄ›iplavÄ›ch informacÄ- z vnÄ›jÅ›-ho svÄ›ta, jeÄ¾ se na nÄ›js

mÄ©diÄ- vÄ›jeho druhu.

NemÄ›j televizi, neÄ•te knihy, neÄ•te noviny, neposlouchÄ›j rádio. Ä½ije pouze sÄ›m pro sebe ve svÄ©m svÄ›tÄ›, kterÄ½ skrÄ½vuje neobjevenÄ› tajemstvÄ- radostÄ- Ä¾ivotu. KdyÄ¾ s nÄ›-m Ä•lovÄ›k zapÅ™ede rozhovor, mÄ›j pocit, jako by se vrÄ›til v Ä•ase. A chtÄ›l, abych ho potkala. Po vÄ›zech tÄ›ch ranÄ›ch osudu, kterÄ© mi Ä¾ivot nachystal, jsem potkala nÄ›koho, kdo ode mÄ› neoÄ•ekÄ›vÄ› pÅ™emrÄ›tÄ›nou vstÅ™Ä›cnost a dÄ›vÄ› mi mnohem vÄ›-c, neÄ¾ budu schopnÄ› nÄ›kdy splatit.

Po vÄ›zech muÄ¾Ä›-ch v mÄ©m Ä¾ivotÄ›, kteÅ™Ä- si mÄ› kupovali drahÄ½mi dÄ›rky, aby si vzÄ›pÄ›tÄ- vybrali tuÄ•nou odmÄ›tu, potkala nÄ›koho, kdo mÄ› obdaruje ruÄ•nÄ› malovanÄ½m kamÄ›nkem, nebo psanÄ•-Ä•kem ve schrÄ›nce, kde stojÄ- pouze pÅ™íkaznÄ©ho dne. PeÄ•uje o mÄ›, jako o kÅ™ehkou kvÄ›tinku a dennodennÄ› mÄ› pÅ™esvÄ›dÄ•uje o tom, Ä¾e i jÄ› si zaslouÅ›u Ä¾ivot. UÄ¾ jsem zapomnÄ›la, jakÄ© to je, kdyÄ¾ se Ä•lovÄ›ku dostÄ›vÄ› pozornosti a nemusÄ- za ni tvrdÄ› zaplatit.

Po vÄ›zech zkuÅ›enostech, kdy uÄ¾ nÄ›kolik let proplouvÄ›m Ä¾ivotem s instinktivnÄ› napÅ™aÅ¾enÄ½mi paÅ¾emi pÅ™ed h

chrÄ›jnÄ- pÅ™ed padacÄ-mi ranami, jsem uÄ¾ zapomnÄ›la, jakÄ© to je se upÅ™Ä-mnÄ› smÄ›t mezi balÄ-ky slÄ›jmy tak, aÄ¾

bez dÄ›Ä•nÄ› prdnu.

Po tÄ›ch letech nevÄ›-m, jakÄ© to je, bÄ½t beztrestnÄ› Ä›astnÄ›, nebo Ä¥ jsem byla zvyklÄ›, Ä¾e kaÄ¾dÄ½ okamÄ¾ik Ä›tÄ›

vykoupen. Nepamatuj si, kdy jsem mohla vÄ©st monolog o tom, co mÄ› trÄ›pÄ-, aniÄ¾ bych prokÄ›zala slabost v podobÄ›

ukÄ›ipnutÄ© slzy, nebo Ä¥ kaÄ¾dÄ› takovÄ› slabost byla proti mnÄ› okamÄ¾itÄ› zneuÄ¾ita. S nÄ›-m mohu mluvit a on mi odpoví

pouze moudrÄ½m mlÄ•enÄ-m, coÄ¾ kolikrÄjt Å™ekne vÄ›-ce, neÄ¾ tisÄ-ce zbyteÄ•nÄ½ch slov. UkÄ›zal mi, jak se radovat z

maliÄ•kostÄ-, nebo Ä¥ i to jsem za ty dlouhÄ© roky nÄ›strah, Ä°strkÄ- a neÄ•tÄ›stÄ- zapomnÄ›la.

PrÃ¡vÄ› teÄ• proÅ¾Ä›-vÃ¡m kousek Ä¡tÄ›stÄ-, o kterÃ©m uÅ¾teÄ• vÃ—m, Å¾e nebude mÃ—t dlouhÃ©ho trvÃ¡jnÄ-. KaÅ¾dÃ½ den si uÅ¾Ä›-vÃ¡m jsoucno a kouzlo okamÅ¾iku od muÅ¾e, o kterÃ©m vÃ—m, Å¾e mi nebude patÅ™it.

Ale nikdo nevÃ-, co nÃ¡jm osud nachystÃ¡.

VERONIKA